فعلاً بلاتکلیف و منتظر رفتن کرونا هستم

نوروزی: شاگرد مکانیک هم بودم وضعم بهتر از امروز بود

گفت‌وگو
وصال روحانی

افشین نوروزی ۳۶ ساله، بچه اهواز، متأهل و صاحب یک پسر ۹ ساله به نام آرتیمان که مثل پدرش عشق پینگ‌پنگ است. او با بیش از ۲۵ سال حضور در سطح اول تنیس روی میز ایران و قهرمانی همزمان در حداقل دوره سنی در کشور در هر یک از سال‌ها از ۱۳۷۸ به بعد و کسب قهرمانی بزرگسالان ایران در سال ۱۳۸۲ هنگامی که فقط ۱۸ سال داشت، از نوادر این ورزش است. درست است که او هم مثل سایرین در ۸،۷ سال اخیر تحت‌الشعاع برادران عالمیان (نوشاد و نیما) قرار داشته اما مقام کاپیتانی‌اش در تیم ملی گویای همه ارزش‌های اوست و ۱۲ بار شرکت در مسابقات پینگ‌پنگ قهرمانی جهان او را به رکورددار ایران در این زمینه تبدیل کرده است و البته او تجربه شرکت در المپیک ۲۰۰۸ پکن و ۳ دوره اخیر بازی‌های آسیایی را هم دارد. کسب حدود ۲۵ بار مقام قهرمانی در مسابقات تنیس روی میز قهرمانی کشور و رنکینگ‌های این رشته از اوایل دهه ۱۳۸۰ تاکنون که در ماه سوم سال ۱۳۹۹ قرار داریم، او را تا حدی به لحاظ تداوم شبیه به مجید احتشام‌زاده کرده که به یک نسل و نیم پیش از وی تعلق دارد اما در یک مقطع زمانی با او رقیب و همبازی هم بود. تمام آنچه در چند سال اخیر بر او گذشته، از افشین یک قهرمان نمونه ساخته، به خصوص که او آدمی با ادب و بی‌حاشیه و منطقی هم هست که به عنوان یک کارشناس هم می‌تواند درباره شرایط امروز و دیروز این ورزش که اکنون مثل سایر چیزهای این دنیا «کرونا زده» ساکن و راکد است، سخن گوید.

بحث راهیابی پینگ‌پنگ‌بازان به المپیک ۲۰۲۰ با احتساب تأخیر یکساله در برگزاری این رقابت‌ها به کجا انجامید؟

پس از مسائل و محدودیت‌های اخیر و لغو چند دوره مسابقه انتخابی به خاطر بیماری کرونا، گفته می‌شد فقط یک شانس برای ایران باقی مانده است که البته شامل من نمی‌شد و فقط برادران عالمیان می‌توانستند بخت‌آزمایی کنند. تنها تورنمنت انتخابی باقیمانده برای کشورمان، پیکارهای بین‌المللی تایلند در اواخر خرداد ۱۳۹۹ اعلام شده بود و چون به نتایج مسابقات اخیر به سبب لغو و عدم برگزاری آنها نمی‌توانستند استناد کنند، مبنای انتخاب و دعوت برگزیدگان را رنکینگ جهانی گذاشته بودند و از آنجا که نوشاد و نیما عالمیان جایگاه بالاتری را در اختیار دارند باید به تایلند می‌رفتند و فکر می‌کنم که حداقل یکی‌شان سهمیه «توکیو» را می‌گرفت. اما با ماجراهای کرونا و به هم خوردن تورنمنت تایلند و تأخیر یکساله در برگزاری المپیک باید دید که مقام‌های جهانی چه خواهند گفت و آیا طرح جدیدی می‌ریزند یا خیر.

یعنی سایر رقبای ما آنقدر قوی نبوده و نیستند که سد راه برادران عالمیان شوند؟

نه، آنطور که به نظر می‌رسید در دل مسابقات تایلند رقابت‌های ویژه انتخابی پینگ‌پنگ آسیای میانه هم برگزار می‌شد که بیشتر از ۶،۵ کشور نیستند و هیچ یک نیز نفرات برجسته‌ای در این رشته ندارند.

تکلیف مسابقات قهرمانی جهان ۲۰۲۰ چه شد. آیا با تأخیر برگزار می‌شود؟

منتظر فروکش کردن هر چه بیشتر بیماری کرونا هستند و هنوز تاریخ جدید مشخص نشده اما گفته می‌شد که سهمیه المپیک ۲۰۲۰ در آن مسابقات وجود نخواهد داشت زیرا برای ساماندهی و اجرای چنین امری بسیار دیر شده بود. همان مسابقات تایلند هم مقرر شده بود که فقط عده معدودی شرکت کنند. با شرایط جدید و تغییر تاریخ المپیک مسابقه‌های قهرمانی جهان نیز ۶،۵ ماه به تعویق افتاده است.

در رقابت‌های انتخابی تیم ملی هم برای شرکت در پیکارهای جهانی کره چهارم شده بودی و به نظر می‌آید که رتبه بدی نبود.

آن مسابقات در سه دور برگزار شد و در پایان مرحله دوم، آن دو نفر که همان برادران عالمیان بودند، با کسب رتبه‌های اول و دوم مجوز حضور در مسابقات جهانی را گرفتند و در مرحله سوم (و آخر) من و امیرحسین هوایی هم با ایستادن در رده‌های چهارم و سوم مجوز شرکت در آوردگاه کره را کسب کردیم و بعداً طبق نظر مهرداد قارداشی رئیس فدراسیون تنیس روی میز، آریا امیری جوان آینده‌دار این ورزش هم که به رتبه پنجم رسیده بود، به جمع مسافران اضافه و تیم اعزامی ما پنج نفری شد اما چه سود که سفر این تیم به کلی لغو شد.

بازی‌های باشگاهی هم به لطف (!) کرونا تعطیل شد. برای ادامه آن چه تصمیمی اتخاذ شده است؟

مسابقات به مرحله سرنوشت‌ساز پلی‌آف و نهایی رسیده بود که ملغی شد. چهار تیم شامل تیم من که همان پتروشیمی بندر امام است، به این مرحله رسیده بودیم و قرار بود ما با شهرداری کرج بازی کنیم و دانشگاه آزاد هم روبه‌روی رعد پدافند هوایی بایستد و برنده‌ها فینال را برگزار کنند و با لغو آن پیکارها در هنگام کرونا کارها متوقف ماند تا اینکه اواخر خرداد ماه به عنوان زمان جدید برپایی این رقابت‌ها مشخص و اعلام شد.

امیرحسین هدایی هم جزو تیم‌تان بود و در یک مرحله از پیکارها هم برادران عالمیان با وجود قرارداد داشتن با تیمی دسته دومی در فرانسه برای پتروشیمی به میدان آمدند. با این اوصاف بدیهی است که شانس اول قهرمانی برای شما باشد.

جذب موقتی برادران عالمیان از سوی مدیران پتروشیمی با هدف کمک به آنها صورت پذیرفت زیرا در پینگ‌پنگ فرانسه قانونی هست که طبق آن می‌توان بازیکنانی را که در ایام رکود و توقف لیگ آن کشور هستند، جذب کرد و پتروشیمی هم از همین طریق در یک مرحله از مسابقات لیگ از آنها بهره گرفت و شاید این قضیه به مرحله بعدی هم بسط یافت.

مهرداد قارداشی قبل از احراز پست ریاست فدراسیون پینگ‌پنگ ۸،۷ سال هم دبیر فدراسیون بود و با این اوصاف او باید به مشکلات این ورزش کاملاً واقف باشد.

من نیز همین نظر را دارم و به لطف همین آشنایی قارداشی به مسائل موجود، ایران در جمع بزرگسالان و جوانان به جمع ۲۴ تیم اول دنیا راه یافته و در پیکارهای جهانی این رده‌ها جزو ۲۴ «سید» نخست به حساب می‌آید و ما حتی به افتخار کسب مدال برنز جوانان آسیا هم نایل شده‌ایم.

اما کم و کاستی‌هایی هم در این ورزش وجود دارد که نه کم بلکه فراوان است و به هر حال فدراسیون نیز در این نقایص بدون سهم نبوده است.

برخی ایرادات نه زاده کار فدراسیون بلکه محصول سیاستگذاری‌های کلان کشور و نتیجه نقایصی است که از مکانیسم ورزش ایران برمی‌خیزد و نمی‌توان و نباید آن را فقط به یک فرد و یک نهاد نسبت داد. با این حال اگر دقیق شوید، می‌بینید مشابه این مشکلات در سایر ورزش‌ها هم هست و فقط پینگ‌پنگ نیست که پول و امکانات و میدان عملش برای تفوق بر مشکلات ناکافی است.

با ماجراهای کرونا و به هم خوردن تورنمنت تایلند و تأخیر یکساله در برگزاری المپیک باید دید که مقام‌های جهانی چه خواهند گفت و آیا طرح جدیدی می‌ریزند یا خیر

تا همین چند سال پیش تعداد قابل توجهی بازیکن خارجی و بویژه شرق آسیایی‌ها در لیگ تنیس روی میز ما و در قالب چند تیم حاضر در این مسابقات مشاهده می‌شدند اما اینک چنین نفراتی در لیگ نیستند. شما به این فرآیند چگونه نگاه می‌کنید؟

تا آن زمان دلار و بهای آن در معاملات و رویدادهای مختلف روندی معقول داشتند و قیمت دلار یک دهم الان بود اما اکنون که قیمت‌ها متورم و غیرقابل پرداخت شده، جذب بازیکنان خارجی به صرفه نیست. الان شرایط ما بازیکنان داخلی هم فرق کرده است و اگر در آن زمان با ۵۰ یا ۱۰۰ میلیون تومان می‌شد بازیکنان مؤثر داخلی را جذب باشگاه‌ها کرد، الان باید ۷۵۰ میلیون برای این مهم پرداخت. این را در قیاس با بهای دلار هم می‌گویم و تأثیری که هر ارز متفاوت روی یکدیگر می‌گذارند ولی هر طور به قضیه نگاه کنیم، در گذشته آمدن خارجی‌ها به نفع کل پینگ‌پنگ ما تمام می‌شد و اینطور هم نبود که آمدن خارجی‌ها فرصت‌های شغلی را از ما بگیرد زیرا نفرات شاخص خودمان نیز آن چنان زیاد نبودند که جایشان تنگ شود.

به نظر می‌رسد با وجود گذشت ۲۵ سال از اولین درخشش‌هایت در رده‌های سنی پایه به بازنشستگی فکر نمی‌کنی.

نه، چون احساس می‌کنم هنوز سر حالم و نزول محسوسی نداشته‌ام و کارم برقرار است. مادامی که این وضع برقرار است من به تمرینات و حضور در صحنه مسابقات ادامه می‌دهم.

با توجه به تعطیلی لیگ و توقف تمرینات گروهی حتماً در خانه به طور انفرادی و تنهایی تمرین می‌کردی.

همین طور است و مثل سایرین منتظر بودم شرایط بهبود پیدا کند و کرونا برود و وضعیت عادی شود و بعداً بر اساس آن به ریتم همیشگی کارمان برگردیم. الان شرایط لااقل در ورزش پینگ‌پنگ به چنین چیزی بسیار نزدیک شده است.

شغلی به جز ورزش نداری؟

خیر، هیچ شغلی ندارم و فقط از طریق تنیس روی میز و مسابقات آن امرار معاش می‌کنم.

آیا از جمع بورسیه‌های تحصیلی یا مدارک و مشاغل مرتبط با کسب مدال‌های مهم بین‌المللی هم چیزی نصیبت شده است؟

چیزی از این بابت نگرفته‌ام و این وضع همه پینگ‌پنگی‌ها است زیرا برای این رشته هم شرایطی را در راستای اهدای سهمیه‌ها و مشاغل و پست‌ها در نظر گرفته‌اند که برای سایر رشته‌ها لحاظ کرده‌اند و این بی‌انصافی برای ما است. در کشتی، وزنه‌برداری و رشته‌های رزمی ورزشکاران ما در سطح اول دنیا و قله هستند و مدال‌های جهانی و المپیک هم دارند و به تبع آن قادر به تصاحب سهمیه‌های درسی و شغلی در کشور ما هستند و این در حالی است که ما در پینگ‌پنگ در آسیا و به ویژه شرق آن با نیروهای درجه اول دنیا و مدالداران جهانی طرف هستیم و کسب مدال آسیایی و هر رده دیگری در حضور این نامداران کار تقریباً غیرممکنی است.

راه حل این وضعیت چیست؟

اینکه ضابطه‌ها و شرایط این قضیه را تغییر بدهند و برای ورزشکاران سایر رشته‌ها شروطی را بگذارند که عبور از آن و کسب مجوزها امکانپذیر باشد. برای ورزشکارانی مثل ما می‌توان شروط متفاوت و آسان‌تری را تعیین و اجرا کرد و مبنای کار و انتخاب را روی شرایط و توانایی‌های آن ورزش و ابعاد آن و میزان قدرتنمایی آن در صحنه‌های بین‌المللی گذاشت. مدرک تحصیلی من براساس هدیه اهدا شده به فاتحان مدال‌های آسیایی و جهانی نبود و محصول تلاش خودم بود که با پشتکار و همت در کنکور موفق و وارد دانشگاه شدم و آن راه را تا کسب مدرک ارشد مورد نظرم ادامه دادم اما در همان زمان و پس از آن ورزشکاران مدال‌آور سایر ورزش‌ها بدون هیچ کنکور و امتحان عملی بزرگی و با گرفتن سهمیه و بورسیه تحصیلی در دانشگاه براساس کسب همان مدال مشغول تحصیل شدند و پس از ۳،۴ سال مدرک خود را هم گرفتند. سال پیش من ۶ ماه آسیب دیدم و از صحنه دور ماندم و هیچ‌کس احوالم را نپرسید و این برای یک ملی‌پوش بسیار بد و تلخ است. الان برای من این یک سؤال و دغدغه مهم است که با توجه به نداشتن شغلی ثابت و کمک‌های جنبی اگر لیگ تعطیل شود (که البته مدتی این چنین شد) من باید از کجا کسب درآمد و از چه طریق زندگیم را تأمین کنم. من اگر به جای پرداختن به ورزش حرفه‌ای یک شاگرد مکانیک هم بودم، وضعم از حالا بسیار بهتر بود.